

ดอกไม้สีม่วง
เรือสำเภา
เรือเตี้ยงลา

คำคมสั้น ๆ ที่น่าสนใจ
และน่าคิดเกี่ยวกับชีวิต
ความรัก และความสุข
ที่เรากำลังเผชิญอยู่
คำคมเหล่านี้จะช่วยให้คุณ
มองเห็นโลกในมุมมองใหม่
และช่วยให้คุณมีความสุข
กับทุกสิ่งทุกอย่างที่
กำลังเกิดขึ้นรอบตัวคุณ
คำคมเหล่านี้จะช่วยให้คุณ
มองเห็นโลกในมุมมองใหม่
และช่วยให้คุณมีความสุข
กับทุกสิ่งทุกอย่างที่
กำลังเกิดขึ้นรอบตัวคุณ

‘ตัดผม’ แม้เสียชีวิตแต่ไม่เจ็บปวดปางตายเท่า ‘ตัดใจ’
คุณเองที่เรอรัก ไม่เรออย่างพอล่า แต่กลับจับคู่เรอหนักอ่อน

กำแพงใจไร้เดียงสา

ผู้แต่ง : ดอกเข็มสีม่วง

พิมพ์ครั้งที่ 1 ในรูปแบบ e-book : สิงหาคม 2555

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ 2537

ห้ามคัดลอกหรือดัดแปลงส่วนใดส่วนหนึ่งของหนังสือเล่มนี้
เพื่อนำออกเผยแพร่โดยมิได้รับอนุญาต มิฉะนั้นจะถือว่า
ละเมิดลิขสิทธิ์

จากใจนักเขียน

“กำแพงใจไร้เดียงสา” เป็นผลงานนิยายขนาดสั้นเรื่องแรกของผู้แต่ง นิยายเรื่องนี้เป็นนิยายที่อ่านได้ทุกเพศทุกวัย เป็นเรื่องราวความรักโรแมนติคหวานละมุนของหนุ่มสาวต่างวัย สไตล์โคแก่กับหญ้าอ่อน

หากใครเคยติดตามอ่านงานเขียนของ ดอกเข็มสีม่วง มาก่อน เรื่องนี้จะต่างกับนิยายเรื่องยาวที่เคยแต่งมา ด้วยขนาดของนิยายที่สั้น จึงทำให้ไม่ได้มีปมซับซ้อนยุ่งเหยิงมากมาย หรือดราม่าบีบคั้นอารมณ์มากเท่าเรื่องยาว

ผู้แต่งจึงยินดียอมรับทุกคำติชมของทุกท่าน เพื่อนำไปปรับปรุงพัฒนาผลงานเรื่องสั้นในเรื่องต่อไปค่ะ

ขอขอบคุณแฟน ๆ นิยายทุกท่านที่ให้การสนับสนุนผลงานด้วยดีเสมอมา

ด้วยความขอบคุณจากใจ

ดอกเข็มสีม่วง

<http://mycocoshow.blogspot.com>

mycocoshow@gmail.com

ดอกเข็มสีม่วง กุมภาพันธุ์ โรดียงลา

บทที่ 1

ผมยาวสลวยเงางามสีดำขลับ ถูกถักทอเป็นเปียเดี่ยว ผูกชายด้วยโบว์ลูกไม้สีขาว โดยฝีมือของช่างผมหนุ่มหล่อ ที่คนในประเทศให้ฉายาว่าช่างผมเงินล้าน อย่าง**สิโรจน์** แฉกเช่นทุกเช้า ก่อนที่หญิงสาวจะไปเรียน เป็นแบบนี้มาตั้งแต่สมัยเธอเรียนมัธยมปลาย กระทั่งวันนี้ วันสอบปลายภาควันสุดท้ายของมหาวิทยาลัยปีที่หนึ่งแล้ว เธอก็ยังให้เขาทำผมทรงเดิมให้เธอ

สาวน้อยนักศึกษาที่นั่งอยู่หน้าโต๊ะเครื่องแป้งภายในห้องนอนตนเอง หันมายกมือไหว้ขอบคุณพร้อมกับยิ้มหวาน

“ขอบคุณนะคะคุณอา...”

เสียงใสเอ่ยกับผู้ที่มีพระคุณ ดวงตากกลมโตของเธอจับจ้องไป
ยังใบหน้าหล่อเหลาระดับพระเอกละครบางคนยังอาย ผิวแถมของ
คุณอาหนุ่มผู้อารีชาวเนียนอมชมพูราวกับปิดบัลซอขนเบาๆ คิ้ว
ของเขาเข้มหนา ดวงตาโต จมูกโต้งเป็นสันราวกับลูกครึ่ง ริมฝีปาก
บางเฉียบสีชมพูอ่อน

กุลธิดายิ้มหวานให้คุณอาที่แสนน่ารักของเธอ ก่อนจะ
ลุกขึ้นแล้วเขย่งปลายเท้าส่งตัวเองที่เตี้ยกว่าคุณอากว่ายี่สิบ
เซนติเมตร ให้สูงพอในระดับที่ปลายจมูกจะประทับลงบนแก้ม
คุณอาได้ แขนเรียวเล็กยกขึ้นคล้องคอคุณอาเอาไว้กั้นล้ม
แล้วหอมแก้มคุณอาฟอดใหญ่เป็นการขอบคุณอีกครั้ง

“เอาอีกแล้วนะหนูกุล อาบอกกี่ครั้งแล้วว่าอย่าทำอะไร
แบบนี้ เราโตแล้วนะไม่ใช่เด็กๆ เหมือนเมื่อก่อน ใครเห็นเข้าเขาจะ
มองไม่ดี ยังไงอาก็เป็นผู้ชายนะ”

หนูมใหญ่ดูเข้าไป รีบจับหัวไหล่ทั้งสองข้างของเด็กสาว
ต้นกายเธอออกห่าง

แต่ใบหน้าอ่อนเยาว์สวยหวานของเธอหาได้สอดคล้องกับการ
ถูกดู กุลธิดายังยิ้มกว้าง ดวงตากกลมโตยังจ้องหน้าเขาอย่าง
บ้องแบ้ว

“ก็นี่ในห้องหนูนะคะคุณอา ใครที่ไหนจะเห็นกันล่ะคะ”

“เอ๊ะ!...คุณแล้วยังไม่สำนึกผิดอีก นี่ตอนอยู่มหาวิทยาลัย
เคยไปเล่นถึงเนื้อถึงตัวกับเพื่อนผู้ชายแบบนี้มั้ยเนี่ย หรือเด็กสมัยนี้

เขาถือว่าการถูกเนื้อต้องตัวหอมแก้มเพศตรงข้ามมันเป็นเรื่องปกติ”

เขาคุเธอด้วยเสียงเคียดขื่นอีก ชมวดคิ้วทำหน้าดูให้เธอรู้ว่าเขาเอาจริง

“เปล่านะคะ...หนูไม่เคยกอดไม่เคยหอมแก้มใครเลยนอกจากคุณอา แม้แต่เพื่อนผู้หญิงหนูก็ไม่เคยหอมแก้มด้วยซ้ำ แต่ถ้าคุณอาไม่อนุญาตให้หนูหอมคุณอาอีกต่อไปแล้ว หนูไปหอมคนอื่นก็ได้ค่ะ”

“ได้ยังไง!...เดี๋ยวเถอะ อาไม่อนุญาตให้ทำแบบนี้”

สิโรจน์รีบรวบร่างเล็กเข้ามากอดไว้ทันที ไม่รู้ว่าเธอแค่พูดประชดหรือจะทำจริง แต่ได้ยินแค่นี้เขาก็ทนไม่ได้แล้ว

“หนูรู้ว่าคุณอาคงไม่ชอบให้ผู้หญิงมากอดมาหอม แต่หนูขอเป็นกรณีพิเศษไม่ได้หรือคะ เพราะในโลกนี้มีแค่คุณอาคนเดียวที่หนูอยากกอดอยากหอม เด็กคนอื่นเขามีพ่อแม่ให้กอดให้หอม แต่หนูมีแต่คุณอาคนเดียว”

เด็กสาวเอ่ยด้วยน้ำเสียงเศร้า แขนเรียวกเล็กยกขึ้นกอดตบคุณอา กระซิบวงแขนแน่นอย่างไม่กลัวชุดนักศึกษาจะยับ

กุลธิดากำพรั้งแม่ตั้งแต่ยังจำความไม่ได้ เธอโตมาอย่างยากลำบากในบ้านภรรยาใหม่ของพ่อเธอ แม่เลี้ยงเกลียดเธอจิกตำทูปตีสารพัด แต่พ่อเธอก็ไม่กล้าว่าอะไร เพราะวันๆ เอาแต่เมาไม่ทำงานทำการต้องอาศัยเกาะแม่เลี้ยงกิน

...ครั้งที่หนักหนาที่สุดคือเมื่อแปดปีก่อน ตอนเธออายุได้สิบขวบ แม่เลี้ยงกล่าวหาว่าเธอขโมยเงิน ซ้อมเธอปางตาย พ่อเธอก็ตัดสินใจพาเธอมาฝากให้รุ่นน้องที่สนิทกันอย่างคุณอาสิโรจน์ ดูแลเลี้ยงดู จากนั้นไม่กี่เดือนต่อมา พ่อเธอก็จากโลกนี้ไปด้วยโรคมะเร็งตับ

ในตอนนั้นคุณอายังเป็นแค่เจ้าของร้านเสริมสวยเล็กๆ แต่พ่อเธอมาอยู่ได้ครึ่งปี คุณอาไปชนะการประกวดช่างทำผมระดับโลกจนมีชื่อเสียง ทำให้ผู้รักมากดีศรัทธาไฮโซแห่แหนกันมาเป็นลูกค้าคุณอา ร้านเล็กๆ จึงต้องขยายใหญ่โตเพื่อรองรับลูกค้ากระทั่งปัจจุบัน ไม่มีใครในประเทศไม่รู้จักชื่อร้านทำผมสิโรจน์แฮร์ และช่างทำผมเงินล้านหนุ่มหล่ออย่างสิโรจน์ ที่ทำสาวๆ ใจสลายไปหลายคน เมื่อเขาไม่เคยเหลียวแลผู้หญิง ทั้งยังมีข่าวชอบไม้ป่าเดียวกัน

นั่นแหละ... ที่ทำให้เธอสามารถถอดหอมเขาได้อย่างสนิทใจ ทว่าไม่รู้ทำไม ในบางครั้งเธอก็แอบอธิษฐานในใจ ขอให้คุณอาหันกลับมาชอบผู้หญิง หันกลับมาเป็นผู้ชายปกติ แต่มันคงเป็นไปได้ ตอนนี้คุณอา มีแฟนเป็นตัวเอง เป็นถึงนักช่าวดั่งที่หล่อเหลาและตัวสูงสง่าไม่แพ้คุณอาเลยทีเดียว

‘เด็กคนอื่นเขามีพ่อแม่ให้กอดให้หอม แต่หนูมีแต่คุณอาคนเดียว’ ประโยคที่เด็กสาวในอ้อมกอดเธอน้อยๆ ทำให้เขาใจสั่นชอบกล เธอเห็นเขาเป็นตัวแทนพ่อแม่อย่างนั้นสินะ เด็กสาวที่แสน

ใส่ชื่อไว้เพียงสาจะคิดเป็นอื่นไปได้อย่างไร

“ก็ได้...จ้ะอนุญาตให้ทอดีให้หอมเวลาไม่มีใครเห็น”

“ฮึๆ ๆ ๆ ขอบคุณคะคุณอา”

กุลธิดาหัวเราะคิกคัก ในเมื่อคุณอาอนุญาตแล้ว เธอก็หอมแก้มเข้อีกหลายฟอด จนสิโรจน์ต้องผละหน้าหนีแล้วปีบจมูกโตงเล็กของเธอเบาๆ เพื่อปรามในความทะเล้นของเธอ

“พอบอกว่าได้ที่เอาใหญ่เลยนะ...พอได้แล้ว ไม่กลัวสายหรือไงเนี่ย ไปๆ ลงไปกินข้าวเข้ากันได้แล้ว”

“ก็ได้คะคุณอา...ไปคะ ไปกินข้าวกัน”

เด็กสาวยิ้มหวาน จูงมือคุณอาออกจากห้องนอนของเธอเพื่อลงไปชั้นล่างด้วยกัน

เย็นวันเดียวกันนั่นเอง หลังจากกุลธิดาสอบเสร็จและกลับถึงบ้านสองชั้นสุดหรูของคุณอา เด็กสาวเปิดประตูลงจากรถแล้วรีบวิ่งพรวดเข้าบ้าน ตรงไปยังครัวซึ่งคิดว่าบ้านหอม บ้านแม่บ้านใจดีคงกำลังเตรียมอาหารเย็นอยู่ที่นั่น และก็เป็นอย่างนั้นจริงๆ

เธอรีบวิ่งไปหยุดยืนข้างบ้านหอม มือเรียวเล็กข้างหนึ่งยื่นไปจับต้นแขนอวบอ้วนของอีกฝ่ายเอาไว้

“บ้านหอมฯ แม่แล้วคะ...แสบๆ ๆ ...แม่...แม่แล้วคะ...”

“อะไรแม่กันจะหนูกูล ใจเย็นๆ พักให้หายหอบก่อนแล้วค่อยเล่า”

หญิงวัยกลางคนวางมือจากการจัดผักตรงหน้า แล้วหันมาหาเด็กสาว

กุลธิดาพยักหน้า พยายามหายใจเข้าออกช้าๆ เพื่อให้หายจากอาการหอบ และค่อยๆ ยกสมาร์ทโฟนในมืออีกข้างขึ้นมาอ่านข่าวให้ป้าน้อมฟัง

“สยบข่าวลือตำนานรักไม้ป่าเดียวกันรابعาบ ‘ปราบศึก’ นักข่าวสุดฮอตเมินช่างผมหนุ่มเงินล้าน คงสาวหมวยดินเนอร์หุ่นเรียวสำราญแบบสวีทหวานไม่แคร์ลือ จนรูปหลุดว่อนเน็ตจะเด็ดแค่ไหนไปดูกันเอาเอง”

อ่านเสร็จเธอก็ยื่นหน้าจอไปให้ป้าน้อม ป้าแม่บ้านร่างอวบได้เห็นรูปที่ว่า

กุลธิดาสงสารคุณอาที่เธอรักและเคารพจับใจ रिมีปีกอวบอิมสีชมพูอมแดงเข้มเข้าหากันก่อนจะเอ่ยถามเสียงสั้น หัวใจรัวเลื่อนสะเทือนอารมณ์ราวกับถูกนอกใจเสียเอง

“ป้าน้อมขา...ป้าน้อมว่าคุณอาจะรู้ข่าวนี้รึยังคะ คุณอาจะรู้รึยังว่าคุณปราบเขาออกใจคุณอาไปคบกับผู้หญิงแล้ว ดุสิตะหอมแก้มกันด้วย”

ป้าน้อมไม่ตอบเธอ แต่กลับมองไปทางเบื้องหลังเธอด้วยสีหน้าตื่น อย่าบอกนะว่าตอนนี้คุณอามายืนอยู่ข้างหลังเธอแล้ว เพราะขณะลงจากรถที่หน้าบ้านเมื่อครู่ เธอไม่ได้ดูตาม้าตาเรือใดๆ เลยว่าที่โรงรถมีรถของคุณอาจอดอยู่หรือไม่ รีบวิ่งเข้ามาหา

บ้านอ้อมที่ครัวเพื่อคุยกับบ้านอ้อมเรื่องนี้...หรือว่า!...หรือว่าคุณอาจจะกลับมาแล้ว

เด็กสาวรีบยกมือปิดปากด้วยความตกใจ บางทีคุณอาจจะรู้ชื่อนี้ก็เพราะเสียงอ่านช่าวดั่งลั่นของเธอเมื่อครูนั่นแหละ และในตอนนั้นเอง เสียงหัวเราะที่แสนคั่นหูก็ดังขึ้น

“หึๆ ๓ ๓ ๓ ...ไอ้โรจน์มันรู้ช่าวแล้วล่ะครับหนูกุล”

ที่ห้องรับแขกของบ้าน สองหนุ่มหล่อนั่งอยู่บนโซฟายาว สีขาว ส่วนเด็กสาวนั่งอยู่ที่โซฟาตัวเดียว คิ้วเรียวยาวได้รูปสีเข้มของกุลธิดาขมวดมุ่น ดวงตากลมใสฉายแววฉงนระคนวิตก

ปราบศึก หัวเราะอีกครั้งเมื่อเห็นสีหน้าของเธอ ก่อนจะเริ่มเล่าความจริงทั้งหมดให้ฟัง

“ที่ไอ้โรจน์มันรู้แล้วเนี่ย เพราะผมโทรไปบอกมันตั้งแต่เมื่อตอนสายแล้วครับหนูกุล และที่ผมมากินข้าวเย็นกับคุณอาของหนูกุลวันนี้เนี่ย ก็เพื่อจะตกลงกันให้รู้เรื่องเกี่ยวกับช่าวที่ว่านี้แหละ เมื่อเย็นวานผมจงใจดวงสาวไปกินข้าวให้เป็นช่าวเองล่ะครับ เพื่อแก้ช่าวบ้าง ที่ว่าผมเป็นคู่ขาของไอ้โรจน์นะ”

“คะ?...”

กุลธิดาเลิกคิ้วด้วยความงุนงง หมายความว่าอะไรกันนี่คุณปราบไม่ได้เป็นคนรักของคุณอาเธอหรอกหรือ

“ฟังให้ดีนะครับหนูกุล ทั้งผมกับคุณอาของหนูกุลเนี่ย ไม่ได้

มีใครเป็นเกย์ หรือชอบไม้ป่าเดียวกันทั้งนั้น เอาจริงๆ เลยนะ
ชาวที่ว่าผมเป็นคู่ขาของไอ้โรจน์เนี่ยมันต้องมากเลยนะ ตอนอยู่
เมืองนอก ผมนะเรียกว่าคาสโนว่าตัวพ่อยังได้เลย แต่กลับมา
เมืองไทยแค่ปีเดียว คนคิดว่าเป็นเกย์ซะงั้น เพราะไอ้เพื่อนบ้านี่
แท้ๆ ไม่รู้จักลุกขึ้นมาแก้ข่าวให้ตัวเองตั้งแต่ต้น แล้วดูซิเนี่ย
ผมเพิ่งรู้ณะว่าหนูกุลก็ไม่ใช่ความจริง คิดว่าไอ้โรจน์กับผมไม่ได้เป็น
คู่เกย์จริงๆ”

“คุณอา!...นี่คุณอาไม่ได้ชอบผู้ชายหรือคะ”

กุลธิดาจ้องหน้าคุณอาอย่างตกตะลึง

สิโรจน์พยักหน้าแทนคำตอบ ยิ้มเจื่อนๆ ให้เด็กสาว
ในอุปการะของตนเอง แต่อีกฝ่ายเมื่อได้รับการยืนยันจากเขา
เธอก็ยิ้มกว้าง นิ้วมือทั้งสิบสอดประสานเข้าหากัน บิดมือไปมา
บนตักพร้อมกับก้มหน้าลง เกิดอาการไบหน้าร้อนผ่าวด้วยความ
ซัดเซิน โสตประสาทหาได้รับรู้กับสิ่งที่ปราบศึกอธิบายต่อ
อีกยี่ดียว

“แต่หนูกุลก็อย่าเข้าใจผิดว่าผมมีอะไรกับผู้หญิงที่ผม
ไปทานข้าวด้วยคนนั้นนะครับ เขาแค่เพื่อนสนิทผม เราสนิท
กันมากตอนเรียนที่เมืองนอกด้วยกัน เธอชื่อลิซ่าครับ ตอนนี้อยากจะ
เข้าวงการด้วย ก็เลยยอมทำตัวเป็นข่าวกับผม จะได้
ปรากฏในสื่อให้คนเห็นหน้าไงครับ”

ข้างผมหนุ่มหล่อก็ไม่ได้สนใจฟังเพื่อนตนเองพูดเช่นกัน

เขาเองก็กำลังวางสีหน้าไม่ถูก คาดเดาไม่ออกว่าเด็กสาวกำลังรู้สึก
เช่นไร เธอจะคิดว่าเขาเป็นผู้ชายฉวยโอกาส อาศัยความเข้าใจผิด
ของเธอหาเศษหาเลยกับเธอหรือไม่ การกอดด้วยความรัก
ความเอ็นดูของเขาที่ผ่านมา มาถึงตอนนี้เธอจะคิดกับมันอย่างไร
บ้างก็ไม่รู้

ดอกเข็มสีม่วง รู้แม่แพ้ใจ ไร้เดียงสา

บทที่ 2

สามวันแล้ว นับจากวันที่กุลธิดาได้รู้ความจริง สีโรจน์
ระบายนมหายใจเฮือกใหญ่ด้วยความหม่นเศร้าในจิตใจ เด็กสาว
ในอุปการะเอาแต่หลบหน้าเขา เธอไม่ได้มาขอให้เขาถักเปียหรือ
ทำผมให้เธออีกเลย... เวลากินข้าวด้วยกันหรือเจอหน้ากัน เธอก็
เอาแต่ก้มหน้าก้มตา พูดกับเขาแทบจะนับคำได้

“ไอ้โรจน์... ไอ้โรจน์... ไอ้โรจน์!!!”

“หือ?... ว่าอะไรนะ แกจะตะโกนทำไมเนี่ยไปปราบ นั่งกัน
อยู่ใกล้ๆ แค่นี้ ร้านเขาก็ยังไม่ทันจะเปิดเพลงดังซะหน่อย”

สีโรจน์ไวยเพื่อนสนิทที่ค่าวันนี้มานั่งกินอาหารเย็นที่

ร้านอาหารแห่งหนึ่งด้วยกัน

“โห! ไฉน ก็ฉันเรียกแกเป็นสิบรอบแล้ว แกเอาแต่นั่งเหม่อ
สรุปว่าเมื่อที่ฉันพูดไปทั้งหมด แกไม่ได้ฟังเลยใช่ไหม...”

“อ้อ...ไม่ได้ฟัง มัวคิดอะไรเพลินๆ นะ มีอะไรก็ว่ามา”

ปราบศึกอมยิ้มก็รู้มุกก่อนจะเอ่ยกับเพื่อนสนิทที่กรอบ

“เมื่อที่ฉันบอกแกว่า แกจะว่าอะไรมั๊ย ถ้าฉันจะจีบ
หนูกุลนะ”

“อะไรนะ!...แกพูดบ้าอะไรวะไอ้ปราบ หนูกุลยังเด็กมากนะ
นี่แกคิดอกุศลอะไรแบบนี้กับหนูกุลด้วยหรอเนี่ย”

คิวเข้มขมวดแน่น ดวงตาคมจ้องหน้าเพื่อนด้วยสายตา
เอาเรื่อง

“อ้าวไฉนนี่ แรงแป้มั๊ย อกุศลอะไรกัน หนูกุลไม่ใช่เด็กประถม
แล้วนะ แกจะได้มาใช้คำนี้กับฉันนะ หนูกุลเรียนมหาวิทยาลัยแล้ว
เป็นสาวแล้ว สวยน่ารักด้วย เด็กที่ไหนกันวะ” ปราบศึกสวนเพื่อน

“เด็กสิ ทำไมจะไม่เด็ก หนูกุลอายุน้อยกว่าพวกเราตั้งเกือบ
ยี่สิบปี”

“แค่สิบเจ็ดสิบแปดปี ไม่ถึงยี่สิบซะหน่อย แกจะพูดให้
ดูเยอะทำไมเนี่ย” นักข่าวหนุ่มเถียง

“สมัยนี้เด็กบางคนมีแฟนตั้งแต่ ม.ต้นด้วยซ้ำ แล้วต่อให้ฉัน
ไม่จีบหนูกุลนะ แกนี่ก็เหอว่าพวกหนุ่มๆ ที่มหาวิทยาลัยจะไม่มี
ใครมาจีบหนูกุลนะ แกจะหวงหนูกุลอะไรนักหนา หรือว่าจริงๆ

แกเริ่มชอบหนูกุลเข้าแล้วเลยอยากจะได้เขาไว้เอง ใช่มั้ยสิ
ไอ้โรจน์”

“บ้า!...พูดจามั่วซั่วไปใหญ่แล้วไอ้ปราบ”

“เออ...ให้มันจริงเหอะว่าฉันพูดมั่วซั่ว มันก็ไม่แน่มิใช่หรือ
ว่าแกอาจจะหลงรักหนูกุลเข้าอีกคน ในเมื่อหนูกุลน่าจะยิ่งโตยิ่งหน้า
เหมือน...”

ปราบตึกกำลังจะหลุดปากเอ่ยชื่อใครบางคนออกมา
แต่เขาก็ยังไว้ได้ทันเมื่อเห็นสีหน้านิวเกร็งเคร่งเครียดของเพื่อน

“ไม่รู้ล่ะ ก็ถ้าแกไม่ได้คิดจะเก็บหนูกุลเอาไว้เอง แกก็
มาห้ามฉันจีบหนูกุลไม่ได้ด้วย” หนู่มใหญ่ยิ้มอย่างผู้มีชัยชนะ ยักไหล่
อย่างอารมณ์ดี

“ฉันไม่ได้จะห้ามแก แต่ถามหน่อยเหอะ ว่าแกจะมาจีบ
หนูกุล แกเคลียร์ตัวเองดีแล้วหรือ ช่วงนี้แกคบอยู่กับลิซ่าไม่ใช่รีไร”

สิโรจน์ยกเรื่องนี้ขึ้นมา เพื่อจะลองปรามเพื่อนคู่อีกครั้ง

“อ๊วยไอ้โรจน์ คบเคิบที่ไหนกัน คงกันเล่นๆ สนุกๆ แล้วก็
เพื่อกลับข่าวแบบที่บอกไปนั่นแหละ ฉันไม่ได้มีอะไรกับลิซ่า ตอนนั้น
ฉันโสดสนิทจริงจังจริงจังงงงง” เขาลากเสียงสูง

“ไม่รู้สินะไอ้ปราบ ถ้าแกอยากจะได้คบกับหนูกุลฉันคงห้าม
ไม่ได้ แต่ฉันอยากบอกอยากเตือนแกในฐานะเพื่อนนะ หนูกุลเขา
น่าสงสารมาก ชีวิตเขาเป็นยังไงแกก็รู้ดี ถ้าแกคิดจะจีบทิ้งจีบขว้าง
คบเล่นเอาสนุก แกก็อย่าทำแบบนั้นเลย”

สิโรจน์พูดกับเพื่อนด้วยน้ำเสียงและสีหน้าจริงจัง

อีกฝ่ายที่กำลังหน้าะรี้น ฟังแล้วก็มีสีหน้านิ่งออกไปนิดหนึ่ง
เช่นกัน

“เออ นะ ใส้โรจน์ แก่ไม่ต้องห่วงหรอก ฉันรู้ว่าหนูกุลเขา
น่าสงสาร ฉันชอบเขาจริงๆ จะคบกับเขาจริงจังเลยละ ไม่ต้องห่วง
สบายใจได้...”

“อืม...”

สิโรจน์พยักหน้า...สบายใจได้อย่างนั้นหรือ เขาจะสบายใจ
ได้อย่างไรกัน ตอนนี้อยู่ใจมันร้อนรนจนแทบจะกินอะไรต่อ
ไม่ลงแล้ว

ร่างเล็กในชุดนอนเสื้อเชิ้ตตัวยาวคลุมเข่าลายตุ๊กตามี
นั่งหิวผอมอยู่หน้าโต๊ะเครื่องแป้ง ดวงตากลมเหม่อลอยแม้จะ
จับจ้องเงาตัวเองในกระจกแต่ภาพที่รับรู้ในสมองขณะนี้คือ
ภาพ ความซัดใจของเธอกับคุณอาตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน

กุลธิดารู้สึกร้อนวูบไปทั่วสองแก้มจนต้องวางหิวในมือลง
พร้อมทั้งยกสองมือขึ้นมาตบแก้มตนเองเบาๆ ยิ่งคิดก็ยิ่งเขิน
คุณอาเป็นผู้ชาย เป็นผู้ชายแท้ๆ เธอเคยหอมแก้มคุณอา คุณอา
ก็เคยหอมแก้มเธอ แล้วตอนนั้นคุณอา รู้สึกเขินหรือรู้สึกอะไร
บ้างไหมหนอ

ตายแล้ว ตายๆ ๆ ๆ นี่เธอกลายเป็นเด็กใจแตกไปแล้ว

หรือนี้ ถึงได้มานั่งคิดอะไรแบบนี้ได้ คุณอาจไม่ได้คิดอะไรหรอก
คุณอาเอ็นดูเธอเหมือนลูกเหมือนหลานมากกว่า

และแล้วห้วงความคิดอันสับสนว่ารุ่นของเด็กสาวก็ถูก
ขัดจังหวะด้วยเสียงเคาะประตูห้องนอน เมื่อเดินไปเปิดประตู ก็พบ
กับคนที่เธอกำลังเอาแต่ใฝ่านึกถึง

“คุณอา...”

เสียงของเธอแผ่วเบา กุลธิดาก้มหน้างุดๆ อีกตามเคย
เมื่อต้องเผชิญหน้ากับคุณอาในระยะประชิด

“ขอเข้าไปหน่อยนะ อามีเรื่องอยากคุยกับหนูกุล”

สิโรจน์หายใจเข้าออกยาว ก้าวเข้าไปภายในห้องที่แสน
คุ้นเคย แต่ในวันนี้กลับไม่คุ้นชินเพราะท่าทีที่เปลี่ยนแปลงไปของเด็กสาว

เมื่อบานประตูปิดลง ก่อนที่เขาจะพูดเรื่องของเพื่อนสนิท
อย่างปราบศึก ช่างผมหนุ่มใหญ่เลือกจะจัดการปัญหาที่ค้างคาใจ
กับเธอให้เรียบร้อยเสียก่อน เขาหันหลังแล้วก้าวเข้าไปยืนต่อหน้า
กุลธิดาที่ยืนเก้งๆ กังๆ อยู่กลางห้อง

“ตั้งแต่เมื่อวันนั้น เหมือนว่าเรายังไม่ได้คุยกันเลยนะหนูกุล
หนูกุลมีอะไรอยากจะพูดหรืออยากจะถามอามี่ หนูกุลมีอะไร
สงสัยหรือข้องใจก็ถามอาได้นะ...”

“ไม่มีค่ะคุณอา วันนั้นหนูก็รู้ความจริงแล้ว เข้าใจทุกเรื่อง
หมดแล้ว ไม่มีอะไรสงสัยค่ะ...”

กุลธิดากลับใจเงยหน้าขึ้นมาฝืนยิ้มเจื่อนๆ ให้คุณอา

“ถ้าฉันอนุญาตเป็นอะไร ถึงได้ทำแบบนี้ ระหว่างเรามันเกิดอะไรขึ้น อนุญาตถึงได้ทำตัวไม่เหมือนเดิม”

“คะ?...อะไรกันคะคุณอา หนูยังเหมือนเดิมนะคะ หนูไม่ได้เป็นอะไรคะ คุณอาอย่าคิดมากสิคะ อะไรกันคะเนี่ย หรือว่าแค่ตอนเข้าหนูไม่ขอให้คุณอาถักเปียให้ คุณอาก็เลยคิดมาก...ไม่มีอะไรจริงๆ ค่ะคุณอา”

เด็กสาวยิ้มหวาน เธอตัดสินใจเขย่งปลายเท้าขึ้นเหนียวคอค คุณอาเพื่อหอมแก้มเช่นเมื่อคราวก่อน เพื่อให้คุณอาเชื่อว่าเธอไม่ได้เปลี่ยนไป

แต่ชั่วอึดใจที่ปลายจมูกสัมผัสกับแก้มเนียนนุ่มของอีกฝ่าย หัวใจเธอก็เต้นแรงเร็วยาวกับจะหลุดมานอกอก ทั้งใบหน้าและสองมือรีบผละออกมาจากกายสูงตรงหน้าโดยอัตโนมัติ หากเมื่อนึกได้ว่ากำลังแสดงพิธีถึงอาการผิดปกติในจิตใจยามได้ใกล้ชิดกับคุณอา เธอก็รีบแก้ตัวต่อ

“เอ่อ...เห็นมัยคะว่า...ว่า...ไม่มีอะไรจริงๆ ค่ะ”

สิโรจน์เพ่งมองแก้มนวลใสที่ซับสีแดงระเรื่ออย่างพิเนิจอย่างนี้แหละหรือไม่มีอะไร หน่อมใหญ่อมยิ้มก่อนจะเป็นฝ่ายรวบร่างเล็กเข้ามาถอดไว้อีกครั้ง

“ไม่มีอะไรก็ไม่มีอะไร...อาจคิดมากไปเอง” ฝ่ามือเรียวยกขึ้นลูบหลังเด็กสาวด้วยความเอ็นดู แล้วดันกายเธอออกห่างเล็กน้อยพร้อมทับเซยคางของคนกำลังเขินขึ้นมาสบตากัน

“อาถรรพ์อะไรหน้อยสิหนูกุล ตอบคำถามอาตามตรงนะ หนูกุลเรียนมหาวิทยาลัยมาปีหนึ่งแล้ว หนูกุลมีใครเข้ามาจีบบ้าง หรือเปล่า หนูกุลได้คบกับใครบ้างหรือยัง”

“คะ?...” กุลธิดาใจเต้นแรงกับคำถามของคุณอา เหตุใด คุณอาถามเธอเรื่องนี้กันหนอ หรือว่าคุณอาหวังเธอ หญิงสาวยิ้ม เหมินอายตอบเสียงเบา

“ก็มีคนมาขอแว้กับหนูบ้าง แต่หนูไม่ชอบใครสักคนเลยคะ หนูเลยยังไม่ได้คบกับใคร...”

“อืม...”

สิโรจน์ยิ้มบางๆ รู้สึกพอใจกับคำตอบของเด็กสาว มือที่ เขยคางเธออยู่ เลื่อนขึ้นไปประคองแก้มเธอไว้ ใบหน้าคมสัน โน้มลงไปจรดปลายจมูกบนหน้าผากของเธอ และไม่เพียงเท่านั้น ยังต่อด้วยหอมแก้มเธออีก ทั้งยังกดแตรปลายจมูกเอาไว้เนิ่นนานไม่ ยอมผละออกมาง่าย ๆ

กลิ่นหอมจากแก้มสาว ความนุ่มที่ได้สัมผัส และมวล ความรู้สึกมากมายหลายหลากที่รู้สึกกับกุลธิดา ทำให้เขา เผลอเผลอกายใจไปโดยไม่รู้ตัว ริมฝีปากที่คลอเคลียอยู่กับแก้มเธอ ไล่เลาะลงมาที่มุมปากของเธอตั้งแต่เมื่อใดก็ไม่รู้ เขามาได้สติอีกที ก็ตอนที่เด็กสาวในอุปการะสะดุ้งขึ้นเล็กน้อยเมื่อริมฝีปากเขา สัมผัสเบาๆ กับริมฝีปากเธอ

“...มันก็ไม่แน่ว่าไม่ใช่หรือว่าแกอาจจะหลงรักหนูกุลเข้า

อีกคน ในเมื่อหนูกุลณะยังโตยิ่งหน้าเหมือน...”

เสียงของเพื่อนสนิทดังขึ้นในโสตประสาท นี่เขากำลังทำอะไรลงไป หรือว่า...หรือว่าเขาเคลิ้มไปเพราะคิดถึงใครคนนั้นจริงๆ

“หนูกุล...อาขอโทษ อาไม่ได้ตั้งใจ”

สิโรจน์รีบผละออกจากร่างเล็กบอบบาง พร้อมกับบอกเธอ

“ดีแล้วว่าหนูกุลยังไม่ได้คบกับใคร...คือ...คืออาจจะเข้ามาพบกับหนูกุลเรื่องนี้ละ คือว่า...พอดีวันนี้ไ้ไปราชมันมาขออนุญาตอาที่จะจีบหนูกุลนะ มันบอกว่ามันชอบหนูกุล”

สิ่งที่สิโรจน์พูด ทำให้ความสุขประหนึ่งได้ล่องลอยเกลือกกลิ้งอยู่บนก้อนเมฆสีชมพูหวานเมื่อครู่ของเธอมลายไปทันที รวากับเธอตกจากท้องฟ้าร่วงลงสู่พื้นโลก เจ็บหนักจนแทบกระอัก กุลธิดาขมวดคิ้วถามคุณอาอย่างข้งใจ

“แล้ว...แล้วคุณอาอนุญาตหรือเปล่านั้นคะ”

“แน่นอน อาอนุญาต อาจจะไปมีสิทธิ์อะไรไม่อนุญาตละ หนูกุลโตแล้ว ถึงเวลาที่จะมีความรักได้แล้วละมัง” สิโรจน์รีบตอบ

“มันเป็นสิทธิ์ของหนูกุลนี่ ที่จะลองคบกับไ้ไปราชมันดูมั๊ย...”

กุลธิดาแทบจะน้ำตาไหลออกมา คุณอาไม่ได้หวังเธอสักนิด คุณอาอนุญาตให้เพื่อนตัวเองมาจีบเธอ หน้าซำยังบอกว่าถึงเวลาที่เธอจะมีความรักได้แล้ว

“คะคุณอา...ขอบคุณคุณอามากนะคะ ที่คุณอาใจกว้างขนาดนี้ แนนอนคะ ถ้าคุณปราบเขามาจับหนูจริงๆ หนูก็จะลงคบบกับเขาคุณคะ” เด็กสาวกล้ำกลืนตอบ

“อืม...ถ้าอย่างนั้นอาขอตัวก่อนนะ ดึกแล้ว หนูกุหลุกพักผ่อนเถอะ”

สิโรจน์รู้สึกเจ็บจุกจนต้องรีบขอตัว เขารู้สึกผิดหวังเหลือเกินที่ถูกธิดาตอบตกลงอย่างง่ายดายเช่นนี้ มันแปลว่าอะไรกันที่ผ่านมามีคนมาจับเธอแต่เธอไม่ได้คบบกับใคร แต่นี่พอบอกว่าปราบศึกจะมาจับ เธอก็ตอบตกลงจะคบบด้วย หรือว่า...หรือว่าเธอแอบชอบปราบศึกอยู่ก่อนหน้านี้แล้ว

ต่อให้เป็นเช่นนั้นจริงมันก็ไม่แปลกนี่นา ปราบศึกหน้าตาหล่อเหลา คุณสมบัติด้านอื่นๆ ก็เพียบพร้อม ยิ่งเธอได้รู้แล้วว่าปราบศึกไม่ใช่คู่แข่งของเขา ก็เท่ากับปราบศึกกลายเป็นผู้ชายที่น่าหลงใหลทีเดียว

สิโรจน์ก้าวฉับๆ ออกจากห้องนอนของเด็กสาว ทิ้งให้กุหลุกดาเย็นน้ำตาไหลด้วยความน้อยใจ

“คุณอาไม่ได้หวังหนูจริงๆ ด้วย คุณอาใจร้าย...”